

Henny Thijssing-Boer

Een wilde papaver

 Uitgeverij Oorsprong

Hoofdstuk 1

Gisteren, toen ze net als nu even naar de polder fietste, had ze hem heel toevallig ontmoet, Gert-Jan Dijkstra. Ze liep met de fiets aan haar hand onder langs de dijk, toen ze halverwege het arbeidershuisje van boer Tammo Dijkstra, waarin de familie Holthuis woonde, hem had zien zitten, of liever gezegd: zien liggen, want hij lag op zijn buik tegen de dijk aan een boek te lezen. Zij had op slag een onaangenaam gevoel gekregen, want ze zag in hem een indringer, omdat hij op háár plekje lag. En dat had ze hem ook dadelijk maar even laten weten! Ze had hem niet gegroet, deze vreemde vogel die zomaar op de polder was neergestreken. Ze had enkel stug gezegd: ‘Ik weet niet of je het weet, maar jij ligt op mijn plekje.’

Tergend langzaam, zo kwam het haar voor, had hij zich naar haar toegekeerd, haar van top tot teen gemonsterd, en vervolgens gezegd: ‘Ik weet niet wie jĳ bent, maar in mĳn kringen is het de gewoonte je eerst voor te stellen voordat je een vreemde de les leest!’

Doorgaans had ze altijd direct een antwoord klaar, ze droeg het hart nu eenmaal op de tong,

maar gisteren had ze letterlijk met de mond vol tanden gestaan. Dat kwam natuurlijk door zijn arrogante houding. Ze had gebloed, heel vervelend. 'Ik ben Rozelinde Haverkamp en... eh... neem me niet kwalijk,' had ze gestotterd.

Hij had goedkeurend geknikt: 'Dat klinkt al veel beter! Een moment dacht ik dat wij op het eerste gezicht slaande ruzie zouden krijgen, maar dat is gelukkig niet het geval! Je lach, hoewel nog spaarzaam, lijkt me toch ontwapenend!' Hij had geamuseerd gelachen: 'Hoe kom je er eigenlijk toe om dit stukje dijk jouw eigendom te noemen? Of eigen jij je soms deze hele lange zeedijk toe?'

Ze had andermaal gebloed: 'Ik weet dat het stom klinkt en dom van me was om dat te zeggen, maar ik kom hier zo dikwijls, ik hou van de polder. Net als jij nu, lig ik hier vaak een boek te lezen of zomaar wat voor me uit te dromen. Hier, juist op dit plekje, waan ik me soms alleen op de wereld en voel ik me gelukkig.'

Ze had abrupt gezwegen, bang als ze was deze vreemde vogel te veel aan zijn hals te zullen hangen.

Hij had naar haar gelachen met in zijn ogen een ernstige gloed als begreep hij haar! Met zijn

hand had hij een uitnodigend gebaar gemaakt. 'Als je zin in een babbeltje hebt, bereid bent om de dijk, jouw plekje, met mij te delen?' Zwijgend had ze zich naast hem neer laten vallen, op een voor haar gevoel gepaste afstand.

'Rozelinde, die naam hoor je niet vaak,' had hij het gesprek geopend.

'Dat komt omdat het zo'n stomme naam is. Ik heb er tenminste gloeiend de pest aan, maar ja, men heeft hem voor mij bedacht en me er een levenlang mee opgezadeld. Wat doe je daar aan?'

'Je had Rooske moeten worden genoemd, dat past beter bij je. Een polderroos en...'

Ze had hem onderbroken. 'Hoe heet jij eigenlijk?'

'Gert-Jan Dijkstra.'

'O. Ben je familie van boer Dijkstra?'

'Ja, Tammo Dijkstra is een broer van mijn vader. Een oudere broer, ze verschillen haast twintig jaar. Mijn vader was een nakomertje!'

'Je bent vast geen Groninger,' had ze gezegd. 'Je praat heel anders dan wij.'

'Ik ben geboren en getogen in Arnhem, maar mijn ouders zijn wel Groningers. Ik versta jullie taaltje woordelijk, want thuis werd er tussen vader en moeder altijd boers gepraat. Maar het

uitspreken, dat gaat me bar slecht af!’

‘Daarvoor ligt je tong verkeerd in je mond.’ Ze had er om moeten giechelen en zichzelf een dom wicht gevonden.

Gert-Jan was er niet op ingegaan, had moeten weten of ze in het dorp woonde. Ze had hem verteld dat ze de enige dochter was van de bovenmeester van het eenmansschooltje van het dorp. Dochter van Gerard Haverkamp en Maaïke Dennebos. Gert-Jan had onmiddellijk gemeend: ‘Dan zul jij vast voor onderwijzeres studeren, of sta je al voor de klas?’

‘Ik heb met hangen en wurgen bij mijn vader de lagere school doorlopen en meer zat er niet in. Tot groot verdriet van vader vooral. Maar kan ik het helpen dat ik weinig hersens heb?’ Ze had er aan willen toevoegen: Daar waar een ander hersens heeft, zit bij mij enkel snot. Ze had dat allemaal net op tijd weten in te slikken.

Gert-Jan had haar vragend aangekeken: ‘Wat doe je dan?’

‘Niks. Ik rentenier op kosten van mijn vader.’

Zijn ‘o...’ was er wel zeer verwonderd uitgekomen, maar zij had het niet nodig gevonden meer van zichzelf bloot te geven. Hij had er niks mee te maken dat ze niks kon en dat niemand het

met haar aandurfde wat een baantje of zo betrof. Rozelinde Haverkamp is een ‘wip-wap’, zei men in het dorp over haar, en als deze vreemde vogel hier een tijdje bleef zou hij dat vanzelf wel ervaren.

‘Dus, als jij je verveelt kom je naar de polder om er je tijd te doden met een boek of met dagdromen.’

Ze had haar hoofd geschud: ‘Ik kom hier altijd naar toe voor de familie Holthuis die in het arbeidershuisje van jouw oom Tammo woont. En van de gelegenheid maak ik dan gebruik om ook even van het schoons dat de polder te bieden heeft te genieten. Zo zit dat!’

Hij had haar van opzij aangekeken. ‘De familie Holthuis, ken jij die goed?’

‘Ik ben er kind aan huis! Ik noem Antje Holthuis altijd gekscherend mijn kunstmoeder! Vrouw Holthuis en mijn moeder zijn al jaren dikke vriendinnen.’

‘Jellie, de dochter, is meid op de hoeve van mijn oom. Haar ken ik goed, ze is best een aardig meisje. Een beetje stil, vond ik.’

‘Toen Jellie van school kwam en ging dienen bij jouw oom en tante, heeft ze haar naam veranderd. Weet je dat ook?’

‘Nee!’

‘Jellie heette eerst Jeltje, maar aangezien jouw tante dezelfde naam draagt en dat nogal eens verwarring gaf, ging Jeltje Holthuis zich Jellie noemen. Vind ik trouwens ook veel mooier klinken. Ik zou willen dat men mij Lidy noemde, maar moet je mijn moeder te keer horen gaan als ik daar slechts over begin!’

‘Het zijn aardige mensen, de familie Holthuis,’ had Gert-Jan gezegd.

‘Ze dienen al langer bij boer Dijkstra dan ik oud ben. Al langer dan achttien jaar dus! Geert en Jellie zijn allebei in het kleine arbeidershuisje geboren!’ Ze had zich herinnerd dat Jellie in Groningen in het ziekenhuis geboren was, maar had het maar zo gelaten. Hij hoefde niet dadelijk overal het fijne van te weten.

‘Je mag best weten dat oom Tammo bijzonder in zijn schik is met Willem Holthuis als arbeider en met Geert, de zoon, loopt hij helemaal weg! Geert is volgens oom Tammo een harde werker, een serieus iemand!’

‘Geert is een regelrechte lieverd,’ had zij er uitgeflapt en Gert-Jan had daar op ingehaakt met: ‘Dan heb jij verkering met Geert Holthuis!’

Ze had daar zo om moeten lachen, dat Gert-

Jan verongelijkt had gezegd: ‘Nou ja, dat zou toch kunnen? Qua leeftijd bedoel ik?’

‘Geert is tweeëntwintig en ik ben achttien, ja, qua leeftijd zou het best kunnen, maar het is niet zo! Geert is enkel een heel goede vriend. Door de jaren heen is hij altijd een beetje mijn steun en toeverlaat geweest. Ik was niet zo’n gemakkelijke tante. Als mijn ouders met hun handen in het haar zaten en zich geen raad meer met me wisten, kwam Geert. Hij heeft iets over zich waardoor hij mij de baas kan zonder mij het gevoel te geven dat hij de baas, de sterkste is, snap je? Ik ben wispelturig en opvliegend en Geert is altijd de kalmte zelf. Hij is een goede vriend, meer niet! Merkwaardig, dat jij ook meteen suggereert dat Geert en ik verkering zouden hebben! Heel het dorp, mijn ouders evengoed, wil mij aan Geert Holthuis plakken! Omdat hij op mij een kalmerende uitwerking heeft? Ik weet het niet, hoor.’

‘Jij ziet er jonger uit dan achttien.’ Gert-Jan had haar weer zo strak aangezien, dat ze er nerveus van was geworden. En dat was anders toch niks voor haar! Om het gesprek een andere wending te geven had zij gezegd: ‘Nu weet jij al een massa dingen over mij, maar ik weet van jou enkel waar je vandaan komt, je naam, en dat de

Dijkstra's familie van je zijn!

‘Dat is toch al heel wat, dunkt me!’

‘Ben je hier met vakantie?’ had ze hem op weg geholpen.

Hij had opeens vreemd stug gedaan, zijn hoofd afgewend en gezegd: ‘Ik ben hier om aan te sterken...’

Toen had ze ook opgemerkt dat hij er niet zo bar goed uitzag. Hier op het dorp, zeker in augustus, waren de mensen allemaal bruinverbrand. Gert-Jan daarentegen zag heel bleek. Zijn huidskleur was zelfs gelig. ‘Ben je erg ziek geweest?’ had ze bezorgd gevraagd.

‘Ik heb geelzucht gehad, maar ben genezen verklaard. Ik ben hier om net zo bruin te worden als jij, maar dat zal wel nooit lukken. Mijn huid is daarvoor te blank, dat heb je als je rossig bent.’ Er had duidelijk zelfspot in zijn stem gelegen.

Waardoor het kwam wist ze niet, maar op dat ogenblik had ze medelijden met hem gekregen. Om hem op te monteren had ze maar gezegd: ‘Hier op de polder waar dagelijks de zeewind om je oren waait, zul je heel gauw weer de oude wezen, hoor!’

‘Denk je?’ Hij had vreemd strak voor zich uit getuurd. En na een tijdje was hij, schor fluis-

terend, verder gegaan: 'Een ziekte kun je te lijf gaan en overwinnen door rust, door goed te eten, door een gezonde lucht, die de eetlust zal weten op te wekken. Maar of diezelfde zeewind hier ook andere dingen kan helen, wonden die diep zitten?'

'Hoezo?'

'Niks, laat me maar liever met rust!'

Gert-Jan Dijkstra had afwerend gedaan, en zij had opeens geweten dat deze vreemde poldervogel haar mateloos boeide. Ze zou veel meer over hem gewaar willen worden. Die andere wonden waarover hij gemompeld had, daar moest zij het fijne van weten! Tegenover hem had ze zich niet al te nieuwsgierig durven tonen, dat zou ze wel bij vrouw Holthuis kunnen doen, die vast wel meer over hem zou weten!

Ze was overeind gekrabbeld. 'Kom, ik loop weer eens door, eens zien of mijn 'kunstmoeder' de thee al klaar heeft!' Ze had haar fiets, die ze tegen de dijk had gelegd, alweer ter hand genomen, toen ze hem had horen vragen: 'Zie ik je nog eens?'

'Als jij door blijft gaan met mijn plekje in beslag te nemen, is daar alle kans op!' had ze lachend gezegd en tegelijk geweten dat ze de vol-